

О Б Л О Г Ъ

Слънцето вече залъзваше задъ далечната черта на равното поле, когато бай Вълканъ и бай Горанъ приближаваха селото. Предъ тѣхъ крачеше съ увиснала като бастунъ опашка бай Вълкановия волъ, сякашъ се срамуваше, че никой не го хареса на пазара въ града. Ехъ, наистина, малко пада сухичкъ и ребрата му се броятъ, но какво да прави, то е отъ много работа и лоша храна. А иначе е съвсемъ младъ волъ, всичкитѣ му жби сж на мѣсто, пъкъ и рогата му блестятъ като на юнецъ.

— Азъ пакъ ще го закарамъ, идуция пазаръ пакъ ще го закарамъ, — мърморѣше бай Вълканъ. — Додето не го продамъ, на мира нѣма да го оставя.

Бай Горанъ си подсвирва съ уста и надсмѣшливо поглежда съпжтника си. Весело му е нему — нѣма ни волъ, ни крава, нѣма какво да продава, нѣма за какво да се ядосва.

— Ти много пари му искашъ, затова не можешъ да го продадешъ, — подхвърля закачливо той и продължава да си подсвирква.

— Много ми трѣбватъ!

И бай Вълканъ бодва вола по хълбока и едва влачи краката си по лепкавата черна калъ. Наоколо неусѣтно се сдрачва. Жабитѣ, наклѣкали въ локвитѣ край пжтя, крѣкатъ до Бога, сякашъ се присмиватъ надъ несполуката на бай Вълкана.